

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κίμμίαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΛΑΝΘΡΩΘΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλλωνται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΑΝΘΡΩΘΟΣ βγαίνει τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάς καὶ τυπώνεται σὲ 8-9 χειλιάδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο. Ἡ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ἔξω τῆς Ἑλλάς 12. Κάνοντας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς ἀνδρῶν στείλῃ πρῶτα τὸν παρᾶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γωστο ποιήσι ληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τῆς κάθε φορά.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΚΑΙ ΜΗ ΣΠΟΥΔΑΙΑ.

Κύριε ἐπὶ πῶν Ναυτικῶν ὑπουργέ. Οὐλά σου καλὰ καὶ μερικὰ κακὰ ψυχρὰ κ' ἀνάποδα καὶ μὲς τῆ μπαλομαδημένη.

Οἱ ἐργάταις τοῦ Ναύσταθμοῦ ἔχουν τρεῖς μῆνους νὰ πληρωθοῦν καὶ ἔχουν ἀπόφασι νὰ πᾶν νὰ πολιτογραφηθοῦν κλέφταις.

Ἄν ἐσὺ τὸρα τὸ καλοκαίρι παραπίνοντας παρακοιμᾶται καὶ δὲν τυρᾷ νὰ κἀνης τῆ δουλειὰ σου, οἱ ἐργάταις τὸ ἀπειναντίας δὲν μποροῦν νὰ κλείσουν μάτι ἀπὸ τῆ πείνα. Θὰ πῆς, ὅτι ὁ χορτασμένος τοῦ νηστικοῦ τί τοῦ χρωστᾷ; Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ ἡ καλλίτερη ἀλήθεια εἶναι, ὅτι σὺ κάθε ἄλλο κυττάζεις παρὰ τὸ ὑπουργιλίκι σου. Χόρευε, κυρὰ Μαροῦ, κ' ἔχε κ' ἐννοια τοῦ σπιτιοῦ. Καταλαβεδίγκος;

Εἰδήσεις ἀπὸ τὸ Παλάτι. Ὅταν ἔφυγε στὴ Κέρκυρα ὁ βασιληᾶς, οἱ ὑπηρετῆς τοῦ παλατιοῦ κοιμηθῆκαν ἀπάνω σὲ κᾶτι παληοκουβερταῖς σὰν κοπρόσκυλα, στὴ Κέρκυρα δὲ γιὰ νὰ μὴ πληρώσουν βαρκαδιάτικα εὐγαναν τὰ βασιλικὰ μπαοῦλα αὐταῖς τῆς Ἀμγιτρίτης σὰν χαμάλιδες, ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ παλατιοῦ γιὰ νὰ μὴ πληρώσουν οὔτε χαμάλιδες γιὰ τῆ μεταφορὰ.

Τὸ τοιοῦτο πράγμα τῆς πρίζης λέγετε παλατική ἀξιοπρέπεια.

Τὰ ἄλλα ἔθνη προσπαθοῦν νὰ δίνουν στοὺς ναύταις τοῦ πωλεμικοῦ ναυτικοῦ κάποια εὐγένεια, ἐδῶ ὅμως τὸ παλάτι προσπαθᾷ νὰ τοὺς ἀποχαμαλώσῃ.

Δὲν πᾶμε, λέω γώ, νὰ πνιγοῦμε στὸ νέο Φάληρο ποῦ εἶναι καὶ ρηχὰ τὰ νερά καὶ δὲν ἔχουμε φόβο πνιγῆματος.

Βρῆ κύριε, δὲν βλέπεις μπροστὰ σοῦ;

— Ποιὸν μιλάς ἔτσι! Γαῖδοῦρι.

— Ἐγὼ γαῖδοῦρι; Χωροφύλακες πάρτε τον μέσα.

— Ἐμένα θὰ πάρουν μέσα; Μέσα σὺ.

— Ἐγὼ μέσα; Μέσα σὺ, μασκαρᾶ.

— Βρῆ ποιὸν μιλάς ἔτσι;

— Μιλῶ σὲ σένα, γαῖδοῦρι. Μέσα χωροφύλακες.

— Μωρὲ ξέρεις ποιὸς εἶμαι γώ;

— Ἄς ἦσαι μακάρι καὶ ὁ βασιληᾶς. Πάρτε τον μέσα χωροφύλακες.

— Ἐμένα;

— Ἐσένα μαγκούρη.

Αὐτὴ ἡ λογοδιάρροια συνέθηκε προχτὲς στῆς δώδεκα τὰ μεσάνυχτα μεταξὺ ἐνὸς ὑπονωματάρχῃ καὶ τοῦ διευθυντῆ τῆς Ἀστυνομίας ὁ ὁποῖος περνώντας ἔσπρωξε κατὰ λάθος τὸν ὑπονωματάρχη, ὁ ὁποῖος ἀπάνω στῆ προσβληθεῖσα στρατιωτικῆ του ἀξιοπρέπεια διάταξε τοὺς χωροφύλακες; νὰ μαρκαρῶν στο φρέσκο τὸ κύρ διευθυντῆ μας, τὸ ὅποιο καὶ θὰ γινότανε, ἀν δὲν βρισκετο ὁ λοχαγὸς Βυζάντιος νὰ σώσῃ τὸ διευθυντῆ μας ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ὑπονωματάρχῃ μας, διατάζοντας τὸν κύρ ἄγριο ὑπονωματάρχη νὰ πᾶρ αὐτὸς μέσα.

Αὐτὰ σὰς τὰ γράφω ὄχι γιὰ σπουδαῖα πράγματα, ἀλλὰ γιὰ νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι μερικοὶ σταυρωτίδες τὸ παραξύνωσαν καὶ κἀνουν τοῦ κεφαλιοῦ τους, ὅτι τοὺς κατέβῃ χωρὶς νὰ σέβονται τοῦ ἀνωτέρους των.

Ἐρῶ δὲ καὶ ἓνα ἄλλο κρυφὸ. Ὅτι ὁ διοικητῆς τῆς μοιραρχίας Σπύρο Μίλιος, τὸ ἔχει Ἀμὲτ Μωαμέτ νὰ καθίσῃ τὸν διευθυντῆ γιὰ κάμπουσι; ὄχι στῆ κατώγα, κἀνοντας πῶς ἔγινε περὶ διὰ λάθος.

Τὸρα τί ἔχουν καὶ τρώγονται αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι σὰν τὰ σκυλιὰ αὐτὸ πλιὸ, δὲν τὸ ξέρω. Ἄς φαγωθοῦν.

Ἀὔριο τὸ πρῶτο πανηγυρίζει στὸ Βαθρακονῆσι ἡ ἐκκλησιὰ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνα. Ὅσοι θέλετε πρῶτο νὰ ἔχετε βοηθὸ τῆς χάρι τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνα καὶ νὰ δῆτε κατὰ δεύτερο λόγο καὶ τὰ Βαθρακονησιώτικα κοπελοῦδια, ποῦ εἶναι σὰ ψάρια σπαρταριστὰ πηγαίνετε, ὅσοι δὲ δὲν πᾶτε, μὴ σώστετε νὰ πᾶτε.

Καθ' μέσα στο Άρτάκειο έγιναν κουλουβιγάτα ἀφ' του ἐπαύθηκα ἢ διευθύντρια κ. Κίτσοϋ.

Λένε πῶς τὸ συμβούλιο διώρισε διευθύντρια τὴν κύριο Βιῶνη. Δὲν τὸν ξέρω τὸν ἄνθρωπο τί ταμπάκο φουμάρει, ἂν κ' ἤμωνα μαθητὴς του. Ἄλλὰ ἀρτενικὸς διευθύντριας, μού φαίνεται ὡς κόκκορας μέσα στῆς ὄρνιθες.

Καὶ ἀκόμα ἓνα ἄλλο δὲν μπορῶ νὰ κατλάθω, γιατί κάποτε νὰ τῶν στή τραπέζια τῶν κοριτσῶν ὁ κύρ Σίμος καὶ ὁ κύρ Ἄντωνιάδης.

Ἄν ἦνα: χαντούμιδες, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα, ἂν ὅμως δὲν ἦνα, δὲν ξέρω τί θέλουν τὰ ποδάρια τους ν' ἀνακατεῦνται μέσα στὰ φουστανάκια τῶν κοριτσῶν.

Ἄν κατάντησε τὸ Ἄρτάκειο ἐλεύθερη Κέρκυρα, τότε νὰ πῶ κ' ἐγὼ μέσα νὰ τραγουδήσω ἀλεγρία.

Ἦχου το, κυρά μου,
κ' ἐγὼ μὲ τὸν παρᾶ μου.

Κύρ λοχία τοῦ 21 τάγμα τοῦ πεζικοῦ ποῦ εἶσαι στὴ Κόρινθο, οἱ πολῖτες ἔχουν παράπονα ἐναντίον σου. Κάνε καυμένη φρόνιμα νὰ πᾶψουν τὰ παράπονα. Δὲν ξέρω κ' ἐγὼ τί διάβολο νὰ σοῦ πῶ, κ' αὐτὰ ποῦ σοῦ πικρὰ πολλά εἶνε.

Κεῖνος ποῦ μὲ βρίζει ἀπὸ τὴ Ἰθάκη χωρὶς ὑπογραφή, ὡς ἄνδρος ποῦ εἶνε καὶ φαίνεται, τοῦ λέω ὅτι μὲ πῆρε ἄλλον ἄντ' ἄλλου, ἢ δὲ παλλικροσύνη σου, φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀνακδρία ποῦ ἔχει μὴ τολμώντας νὰ βάνη τὴν ὑπογραφή του στὸ γράμμα του.

Ἔβλε κύρ κύριε Θ. Κολλικατρώνη, τὴ διάβολο ἔπαθες καὶ σὺ, κόλλησες Κοσονατίτιδα καὶ δαιμόνεις τὸ κόσμο;

Προχτὲς χωρὶς τὸ τίποτα εἰδεις ἔχαν ὑπερέτη στὰ Ὀλύμπια, διότι ἐφρανίστηκες ὅτι σοῦ κλεψὲ τὰ ρέστα ποῦ σοῦ φέρε πίσω καὶ τὰ ὅποια καθισες μέσα στὴ τσέπη σου χωρὶς νὰ τὰ μετρήσης. Πρέπει νὰ συλλογιστῆς ὅτι εἶσαι δημόσιος

ὕπαλλλος, καὶ πρέπει ἢ συμπεριφορὰ σου νὰ ἦναι παρὰ δείγμα στους ἄλλους.

Ὁ καλὸς τρόπος εἶνε πάντα καλὸς τρόπος, ὁ δὲ βάνουσος εἶνε βάνουσος, ἂν θέλης; δὲ νὰ σέ λὲν βάνουσο κάνε ὅ,τι θέλεις ἐγὼ δὲν ἀνακατεῖομαι.

- Τί κάνεις** αὐτοῦ, κύρ σπανέ, Πανγκυώτη Τορνιάδης ;
— Κάνω ἀρχαιολογικὴς ἀνασκαφάς;
— Καὶ βγάζεις παπλώματα, στρώματα καὶ ρούχα ;
— Αἶ μὴ ἢ νεώτερη ἀρχαιολογία τέτοια ἔχει.
— Τί ἔπαθες ;
— Τί ἔπαθα ; Δὲν βλέπεις ; Νὰ ἔπασε τὸ σπίτι καὶ μὲ πλάκωσε καὶ τώρα ξεθάρτω τὰ πρᾶγματά μου, καὶ θὰ κάνεις καὶ σεὶς τώρα ἀνασκαφάς νὰ ξεθάψετε ἐμένα καὶ τὴν ἀδερφή μου, ἂν δὲν μᾶς φώτιζε Θεὸς νὰ ἤμαστε ὄξω βγαλμένοι.

Αὐτὰ, φίλοι μου συνέδησαν στὸ Περαιὰ σ' ἓνα σπίτι ποῦ εἶναι ἀπέναντι στὸ σχολεῖο των ἀπόρων παιδῶν τὸ ὅποιο γκρεμίστηκε μονάχο του χάριν περ διὰ γούστο καὶ κόντησε νὰ πλάκωσῃ τὸν φίλο μου σπανὸ χωρὶς μουσάνια κύρ Πανάχο σπανουλίκακα καὶ δὲν εἶναι ποῦ θὰ χάνουμε αὐτόν, ἀλλὰ θὰ χάνουμε κοντὰ του καὶ τὸ ὄρατο μπουζούκι ποῦ ξέρε καὶ παίξει.

Ὅταν φωνάζω, γκρεμίζετε τὰ εἰσιμόροπα σπίτια γιατί πέφτουν καὶ πλκωνοῦν τὸ κόσμο, ὁ μηχανικὸς τῆς πολιτείας ἀγρὸν ἀγόρασε.

Τώρα δὲν εἶναι αὐτὸ μόνο, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ ἐνδιαφέρει πολὺ τὸν φίλο μας σπανὸ, εἶναι, ὅτι δὲν φτάνει ποῦ ἔχασε τὰ πρᾶγματά του, ἀλλὰ ποῦ ἐνδιαφέρεται καὶ γιὰ τὴν ζωὴ τῶν ἄλλων, ἐπιδήτης, καὶ καθήτης, ἀπόξω ἀπὸ τὸ σπίτι εἶναι καὶ ἓνα πηγάδι, τὸ ὅποιο κρεμίστηκε κ' αὐτό, καὶ εἶναι κίνδυνος νὰ πέση κανένας Περπυρίγκος μέσα, ὅπως πῆγε νὰ πέση κ' ὁ χασάπης κύρ Γκούμας στὸ πηγάδι ποῦ εἶναι ἀπόξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ἰθμοῦ τῆς Κόρινθος.

Αὐτὸ δηλαδὴ εἶναι ἓνα πρωτότυπο πρᾶγμα. Ἀπάνω καταμεσῆς στὸ δρόμο, ἀπάνω στὰ πεζοδρομία, κύριοι, νὰ ὑπάρ-

χουν πηγάδια, τὰ ὅποια ἐκτός ποῦ φράζον τὰ πεζοδρομία ἔχουν καὶ τὴν ιδιότητα νὰ πέρη τινὰς σκοτᾶφτοντας, νὰ σπάξῃ τὰ ποδάρια του καὶ νὰ βγάξῃ τὰ μάτια του, ἂν δὲ, πέση μέσα.

Κύριε διευθυντή, θαρρῶ πῶς αὐτὴ ἡ δουλειὰ εἶναι τῆς δικαιοδοσίας σου, νὰ βουλώσῃς αὐτὰ τὰ πηγάδια, ποῦ ὄχι μόνο παρεμποδίζουν τὴ συγκοινωνία, ἀλλὰ σκοτῶνουν καὶ τοὺς διαβάτας Δόξα τῷ Θεῷ ὁ δήμαρχός μας τώρα στὰ ὑστερινὰ γέμισε τὴν Ἀθήνα ἀπὸ βρύσες, τί χρηρίζονται λοιπὸν τὰ παιγάδια ;

Ρᾶμματὰ σκοτᾶφματὰ τοῦ Θεοῦ τὰ γράμματὰ, ἀλλὰ σὺ κύρ διευθυντή οὔτε ἀπὸ τὰ γράμματὰ πέρνεις, οὔτε ἀπὸ τὰ σκοτᾶφματὰ τὰ δικὰ μας, ἄσε μας λοιπὸν νὰ σκυλοπινοῦμε μέσα σὲ κένενα πηγάδι νὰ παχύνῃς σὺ ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησις.

Ἐρεστε ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος ὁ γάτος ποῦ ἔφαγε τὸ κρέας ἀπὸ τὸ μαγεροταβερνιὸ τοῦ Γέρου τοῦ Μωριά τοῦ στοφάδου ; Ἦταν ἀνθρωπόγατος. Ὁ κουνιάδος του. Νὰ πῶς πέρη καμμιὰ φορὰ κανεὶς καὶ τοὺς γάτους στὸ λαίμω του.

Πρωτότυπη ἐλληνικὴ γενναϊότης. Ἡ κυρία Τσαγκάκη μοῦ εἶπε προχτὲς στὸ θέατρο τοῦ Ἀπόλλωνα ποῦ παράστηνε τὸν Ρακοῦ.λέστη ὁ Ἀλεξιάδης.

— Ἐμεῖς ἐδῶ ἔχουμε δύο παράσσασες. Δράμα καὶ κωμῶδια.

- Πῶς γίνεσαι ; Μὲ κοροῦδεύεις ;
— Νὰ κῦτταξε κείνον τὸν ρωμηνό. Ἐπλήρωσε μιάνμισον δραχμὴ γιὰ νὰ δῇ τὴ παράστασι καὶ κοιμᾶται, σὲ κάθε δὲ κατέβασμα τῆς σκηνῆς τοῦ παραπέτασμα, ξυπνᾷ καὶ λέει.— Ἀκόμα δὲν ἄρχισε ; καὶ ἐπειτα πάλι κάνει νανάκια του.

Νὰ πῶς πετοῦμε μεῖς οἱ ρωμιοὶ τὸν παροῦ μας, ἀντι νὰ πᾶμε νὰ κοιμηθῶ με στὰ σπίτια μας, πληρώνουμε καὶ κοιμούμαστε στὸ θέατρο, στὸ ὑπαίθρο. Αὐτὸ δὲν εἶναι πρωτότυπη ἐλληνικὴ γενναϊότης ;

— Ἐσὺ τὸ ἔκανες ἢ ἐγὼ ; Ἐσὺ κοπιᾶσες γιὰ νὰ τὸ γεννήσῃς, ἢ ἐγὼ ; Ἐσὺ τὸ βύζαξες, σὺ τὸ κούνησες ; Ἐσὺ . . .

— Καὶ πῶς ἐγὼ δὲν τὸ κούνησα χίλιαις φορὰς ποῦ κοιμῶσουνα σὺ ; Τὸ κούνηγες καὶ τὸ κούνηγες τὸ παιδί μου.

- Δὲν στὸ δίνω τέλος πάντων.
— Δὲν μοῦ τὸ δίνεις ;
— Μάλιστα, δὲν σοῦ τὸ δίνω, ἀνήκει εἰς ἐμένα τὸ κορίτσι. Ἐγὼ ποῦ τὸ ἀνάβραψα ἐγὼ καὶ θὰ τὸ παντρεύω.
— Ἄ, εἶσαι μίλα, θέλει ἄντρα ;
— Μάλιστα, θέλει ἄντρα, ὅπως καὶ σὺ ἤθελες γυναῖκα, καὶ πῆρες ἐμένα.
— Δὲν εἶναι ὅμως ἀκόμα σὲ ἡλικία νὰ παντρευθῇ, αὐτὴ ἀκόμα στὸ στήθος δὲν ἔχει νὰ βάνη κορσὲ, καὶ μοῦ γυρεῖ κορσέ. Ἄκουσ κορσέ ;
— Μάλιστα, ὁ κορσὲς κάνει τὰ κορίτσα νὰ φαίνονται μεγάλη

— Μεγάλα ; Καὶ ἴσα ἴσα σεὶς ἢ γυναῖκες θέλετε νὰ φέινετε μικραῖς, πῶς λοιπὸν τὸ μικρὸ κορίτσι μας θέλεις νὰ τὸ κάνῃς μεγάλο ; Αἶ, πῶς ;

— Πῶς ; Τὰ κορίτσα πρέπει νὰ φαίνονται πῶς ἔχουν στήθος, γιατί τὸ μεγάλο στήθος στὰ κορίτσα δείχνει πῶς εἶναι ὑγιεινὰ.

— Ἐταί μου ; Καὶ ἀπὸ πότε μούγινες καὶ γιατρὸς καὶ ἀπὸ ποῦ τάμαθες αὐτά ;

— Νὰ ἔχω δῶ τὸν Φοῖβος τοῦ Πύργου ποῦ τὴ λέει ὅλα, ὅτι πῶς, στὴ γυναῖκα τὸ μεγάλο στήθος δείχνει ὑγεία καὶ ἀσφάλεια παιδιῶν.

— Τέλος πάντων μὲ σένα δὲν τὰ βγάζεις κάνεις πέρα. Προσκάλεσε τὸ κορίτσι μας καὶ φύγε νὰ τοῦ μιλήσω ἰδιαίτερος.

Τώρα ὡς ποῦ νὰ πᾶ ἢ μάνη νὰ στείλῃ τὸ κορίτσι τῆς στὸ πατέρα τὸν ἄντρα τῆς, ἅ; τὴν περιδιαγράψωμι τί ποιὸν εἶχε !

Ἐνας κύριος ἐπῆγε καὶ πῆρε στὸ ὄνομά μου ἀπὸ ἓνα ἐντιμὸ ὑποψήφιο δήμαρχο διακόσιαις δραχμαῖς, εἶχε δὲ τὴν γενναϊότης νὰ μοῦ δώτῃ καὶ τὴ φωτογραφία του.

Σήμερα θὰ λάθω τὴ τιμὴ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν ἐντιμὸ τοῦτον ὑποψήφιο δήμαρχο μὲ νοκοκυραῖους, καὶ μεθαῦριο, θὰ σὰς περιδιαγράψω τὰ καθέκαστα, γιὰ νὰ δῆτε ὡς ποῦ φτάνει ἢ Ἑλληνικὴ κατεργαρία. Σημειώσατε, ὅτι αὐταῖς τῆς διακόσιαις ψωροδραχμαῖς τῆς ἔχω γὼ ξοδέψει ἀπὸ τὴ φτώχῃ μου τσέπη εἰς βηθήματα διαφόρων πτωχῶν καὶ ἔχω τὰς ἀποδείξεις των μὲ τὴ συγκατάθεσι αὐτοῦ τοῦ ὑποψηφίου δημάρχου μας, ὥστε ἢ κλεψὴ εἶναι διπλῆ, διότι κ' ἐγὼ χάνω τὰ λεπτά μου κ' ἐκεῖνος ποῦ τὰ πλήρωσε.

Προσοχὴ ὑποψήφιοι, νὰ μὴ σὰ; τῶν τὸν παρὰ διὰ καλλοπιζαῖοι.

Προχτὲς στὴ πλατέα τοῦ Ψυροῦ μιὰ παρέα ἀπὸ Μελιστὰ, ἔπασσε στὸ ξύλο ἓνα δύο ἄλλους καὶ στῆς μαχαίριαις.

Αὐτὰ τὰ καμώματα συμπολίταις, δὲν μᾶς φέρουν τιμὴ, νὰ πηγαῖνωμε νὰ σκοτωνόμεσθα καὶ νὰ δερνόμαστε σὰ γαϊδούρια γιὰ τὸ χατήρι τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου, οἱ ὅποιο αὔριο δὲν θὰ γυρίζουν νὰ μᾶς δοῦν.

Μπορεῖ κάθε ἓνας νὰ ἔχη τὸ φρόνημά του, νὰ συμπαθῆ στὸν δεῖνα ἢ στὸν τάδε, πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν σκοτώσωμε γιατί δὲν εἶναι μὲ τοῦ τάδε τὸ κόμμα ; Αὐτὸ δὲν τὸ λένε οὔτε οἱ νόμοι οὔτε οἱ προφῆταις.

Φρόνησις, συμπολίταις, φρόνησις, καὶ μὴ βγαζόμε τὰ μάτια μας μόνοι μας.

Τέλος πάντων αὐτὸς ὁ πρόξενος τῆς Τουρκίας κατάντησε νὰ γίνῃ ἄλλος πασσαλιόκος στὴ καμπούρα μας.

Προχτὲς πῆγε ἓνας φτωχὸς ψυχρὸς Ἀγγελῆς Εὐστρατίου ὀνομαζόμενος νὰ τοῦ ἐπιθεωρήσῃ τὰ χαρτιά τοῦ ψάρεμα καὶ τοῦ γύρεψε γι' αὐτὴ τὴν μεγάλη ὑψηροσία μιὰ λίρα, τὴν ὅποια γιὰ νὰ τοῦ τὴν πᾶγῃ, ἀναγκάστηκε ὁ ἄνθρωπος καὶ

Ἦτανε σαρκένετς χρονῶ ἀπάνω κάτω, ἔβαφε τὰ μαλλιά τῆς, ποῦ ἦτανε ψαρά. Ἦτανε μιὰ κουτογυναῖκα, τοῦ ὅταν ἢ κόρη τῆς ἔκανε ἀργολαβία μὲ κένενα αὐτὴ ἔκανε τὸ κοιμῆμένο, ἔκανε πῶς δὲν βλέπει τίποτα.

— Πολλὰ κορίτσα καταστρέφονται μὲ τὴν ἀμέλεια, τὴν ἐθελοδουλειὰ, καθὼς εἶπε μιὰ φορὰ ὁ Δ. Κορομυκάλης τῶν πατέρων καὶ τῶν μητέρων τους.

Ὁ πατέρας πολλὰκις φρεῖας ὅταν θέλῃ νὰ τσαμακώσῃ κένενα γαμπρὸ κάνει τὸ στραβὸ καὶ σηκώνεται καὶ φεύγει καὶ ἀφίνει τὴ κόρη τοῦ μὲ τὸν ὑποψήφιο ἀρραβωνιαστικὸ τῆς, ἢ δὲ μάνη ἀποστραθώνεται καὶ εἶται μὲ τὸν ἀποστραθωμὸ τῶν πατέρων τῆς καὶ μητέρων τῆς, φουσκῶνουν τὴ κοιλιὰ τοῦ κοριτσῶ τοῦ, κατὰ λάθος.

Κοντὰ σ' αὐτὰ τὰ λόγια μτῆκε καὶ τὸ Νταϊδάκι μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα τῆς, ὁ ὅποιος ἄρχισε νὰ τὸ συμβουλεύη ὡς περιδιαξῆς.

— Κόρη μου, μάθε ὅτι ἐγὼ . . .

Μεθαῦριο σὰ; λέω τί τοῦ εἶπε . . .

Ὁ πατέρας συμβουλεύει τὸ Νταϊδάκι του.

Ἡ ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΕΝΟΣ ΚΟΡΙΤΣΟΥ

(Γράφεται χάριν τῶν γυναικῶν).

▲.

Ὁ Μπικμπάκας του.

Ἄμα μπῆκε μέσα ἢ γυναῖκα τοῦ πατέρα τοῦ Νταϊδάκι ἤτανετὰ μούτρα τῆς πρασινοκοκκινοκίτρινα καὶ μὲ μισοπνιγμένη φωνὴ εἶπε στὸν Πατούσα τὸν ἐξηνηταβελώνη στὸν ἄντρα τῆς.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἔσένα, κύριε, κάθουμι τώρα τὴν ὥρα καὶ σὲ ἀκούω ὅσα κουθέντιαζες μονάχος σου ὡς παλαβός. Τί σοῦ κάνουν ἢ γυναῖκες καὶ τῆς βρίζεις ; Αἶ τί σοῦ κάλουν ; Σὰν εἴμαστε κακὴς ἡμεῖς ἢ γυναῖκες, γιατί ἔραγες τὰ λυσσακά σου νὰ μὲ πάρῃς ; Ποιὸς σὲ γέννησε, κύριε σένα ; Δὲν σὲ γέννησε ἢ μάνη σου, καὶ ἢ μάνη σου δὲν ἦτανε γυναῖκα ; Πᾶτε σεὶς ὅλη τὴ μέρα καὶ μπικρολογᾶτε, καὶ μᾶς ἀφίνετε μᾶς νὰ τσιγκαζομάστε, μέσα στὸ σπίτι μὲ τὰ κουτσούβελα ποῦ μᾶς κάνετε. Ποιὸς κοιλοπονᾷ ; Μεῖς. Ποιὸς σὰς βαστά μέσα στὰ σπλάγχνα του ὄλοχρονὸς ; Μεῖς. Καὶ ἐπειτα ἔχετε καὶ μούτρα νὰ φωνάζετε γιὰ ἓνα παληκοῦρελο ποῦ μᾶς βάζετε γιὰ νὰ σκεπᾶσῃμε τὸ κορμί μας. Ποιὸς σὰς μαγερεύει καὶ τρώε ; Μεῖς. Ποιὸς σὰς πλένει ; Μεῖς. Ποιὸς κάθεται καὶ ξενοχτᾷ στὸ πλάι σας ὅταν ἀρωσταῖτε ; Μεῖς. Ποιὸς παιδεύεται νὰ σὰς ἀναθρέψῃ ; Μεῖς. Ποιὰ ἀγκαλιάζετε τὸ βράδυ ; Μᾶς. Καὶ ἔχετε ἀκόμα καὶ μούτρα καὶ μιλάτε. Μᾶς φέρνετε, λὲς, ψωμί καὶ τρώμε. Κορμὰ νὰ μὴ θέλετε νὰ σὰς βάνουμε καὶ μέσα στὴ κούνια νὰ σὰς νανουρί-

ζουμε καὶ πάρουμε τὴ ταπάκ νὰ δουλεύουμε γιὰ νὰ σὰς φέρουμε νὰ τρώτε ὡς χαραμοφάγιδες.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, γυναῖκα, μὴ κάνεις τὴ χέρι νὰ μοῦ ξεροτρῶνεις ; Καὶ ποιὸς σοῦ δώσει τὸ δικίωμα νὰ κάθεται νὰ μὲ ἀφουγκράζομαι ; Ἐρεῖς ὅτι μπορῶ νὰ σὲ καταγγεῖλω στὸν Εἰσαγγελεῦ περὶ ὤτακώστισις, δὲν ξέρω πῶς τὸ λέν ;

- Αἶ, καὶ τί θὰ μοῦ κάνῃς ;
— Φυλακή.
— Φυλακή ; Μὰ ξέρεις, ὅτι σὲ καθίζω καὶ γὼ φυλακή ;
— Ἐμένα ;
— Ἐσένα ;
— Καὶ δὲν μοῦ λὲς γυναῖκα, μὲ τί τρόπο ; Εἶμαι περίεργος.

— Μὲ τί τρόπο ; Δὲν σοῦ ἀρέσουν ἢ γυναῖκες. Ἔτσι δὲν εἶπες ; Πολὺ καλά. Σὲ καταδικάζω νὰ κοιμᾶσαι χωριστὰ ἀπὸ μὲνῃς, νὰ δοῦμε ποιὸς θὰ μετανοιώσῃ.

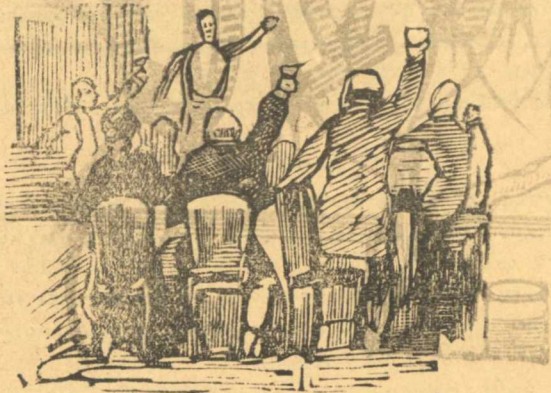
— Μπᾶ ! Καλὴ σου ζυπιτωύργια. Εἶσαι γυναῖκά μου καὶ δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς τίποτα. Ἡ γυνὴ, λέει τὸ Εὐαγγέλιο, ὀφείλη ὑποτάζεσθε τῷ ἀνθρ.

- Δὲν ὑποτάζομαι. Σοῦ ἀποτάζομαι.
— Ἐρεῖς ὅμως ὅτι ὑπάρχει καὶ διαζύγιο ;
— Μάλιστα. Ἄλλὰ τὸ κορίτσι θὰ τὸ πάρω γὼ. Πέφτει σὲ μὲνῃς, γιατί εἶνε θηλυκό.
— Θηλυκὸ ἀρσενικὸ εἶναι παιδί μου.
— Παιδί σου μὰ ἐγὼ τὸ γέννησα.
— Ναὶ μὰ ἐγὼ τῷκανα.
— Καθόλου, μαζὺ τὸ κάνῃς, καὶ ὡς κορίτσι μοῦ πέφτει ἐμένα.

— Μοῦ πέφτει ὅμως καὶ μὲνῃς, γιατί κολίπασα γιὰ νὰ τὸ κάνω.

πούλησε τὰ ρούχα του. Ένους άλλου πάλι τοῦ Εὐθύμη Εὐδοκίμου ποῦ δούλεψε τρία χρόνια δεκανέας στὸ 27 τάγμα δὲν τοῦ ἀναγνωρίζει τὸ ἑλληνικὸ του πασαπόρτι καὶ θέλει μὲ τὸ ζόρι νὰ τὸν βαπτίσῃ τούρκο.

Μὰ τέλος πάντων, κύρ Τρικούπη, δὲν θὰ ἐπινέψῃς ἀπὸ τὸ μεγάλο ὕψος τῆς προθυπουργικῆς σου καρέκλας, νὰ ἐξετάσῃς τὰ μασκαροκαμώματα αὐτουνοῦ τοῦ κύρ προξένου καὶ ζητήσῃς μὲ κάθε τρόπο νὰ διορθώσῃ αὐτὸ τὸ κοιζαμπασλίκι του; Ὡχ ἀδερφέ, καταντήσαμε πλέον νευρόσπαστα καὶ ἐνὸς παληοπροξενίσκου τούρκου. Μὴ χειρότερα.

Ζήτω τοῦ Μετᾶ, ζήτω καὶ τοῦ κεμεργιοῦ του.

Ἀπὸ τῆ μεγάλη καλοπέρασι ποῦ ἔχουν οἱ φουκαράδες οἱ κλητήρες μὲ πενήντα ψωροδραχμαῖς τὸν μῆνα, ἄρχισαν ἕνας ἕνας καὶ παρατιῶνται εἰς τρόπον ὥστε κόντευει νὰ μείνῃ ὁ διευθυντῆς μονάχος του καὶ νὰ γίνῃ ἀληθινὸς διοικητῆς τῆς διοικητικῆς ἀστυνομίας καὶ τοῦ ἐχυτοῦ του.

Ἀλλὰ τὸ κακὸ αὐτὸ τὸ πρόφθασι καὶ τὸ πρόλαβε, γιατί ἔφερε μιά φουρνιά Μανιατάς γιὰ νὰ τοὺς διορίσῃ κλητήρας, ὥστε θὰ ἔχωμε τώρα μανιατοκροτία καὶ ἔχετε τὸ νοῦ σας.

Ὁ φίλος μας διευθυντῆς ἔβανε τὴν χερί καὶ στῆς γυναῖκες καὶ τῆς βαρᾶ μπάτσους, χαστουκιάς καὶ μπούφλες.

Ἀλλὰ αὐτὴ σὴ νέα συνήθεια ὁ διευθυντῆς τὴν ἔβανε σὲ ἐνέργεια ὄχι γιὰ κακὸ σκοπὸ, ἀλλὰ γιὰ καλὸ, διότι δίνοντας μπάτσους στῆς γυναῖκες δοκιμάζει καὶ κατὰ πόσο εἶναι μαλακὰ καὶ τρυφερὰ τὰ μάγουλά τους. Πιῦ στὸ διάβολο τοῦ κατεβαίνουν αὐταῖς ἢ ιδέαις εἶναι νὰ θαυμάζῃ τινὰς. Τῆ δουλιά σου, Κισονάκε, καὶ λίγο λίγο θὰ καταντήσῃς νὰ τῆς βρέξῃς καὶ τοῦ Τρικούπη.

Νέο εἶδος βεκτάγιας γιὰ δροσίωμα τῶν κυριῶν, διατ' ἐυπρόσθ' πρὸ πρωῦ.

Ἐπάρχουν πολλοὶ τρόποι νὰ κλέψῃς τινὰς, ἀλλὰ ὁ καλύτερος εἶναι ἐκεῖνος ποῦ γίνεταί μὲ τρόπον. Τίσιουτρόπως τῆς φτωχῆς Ἀγγελικῆς Ν. Πολυγαυριώτη τῆς καθυστερεῖται τὸ ἀπομαχικὸ της φυλλάδιο ἀπὸ τὸ Γενάρη ὡς τὰ σήμερα, τὸ γηρεύει καὶ τῆς βρίσκουν χιλιάς προφάσεις, ἢ σπουδαιότερη ἀπὸ τῆς ὁποίας εἶναι, ὅτι τῶφαχαν ἢ μυίγες κᾶν τὰ κουνούπια.

Βρὲ κύριοι τοῦ ἀπομαχικοῦ ταμεῖου, δὲν σᾶς φτάνουν ὅσα κολλοῦν στὰ χεῖρα σας, μόνο θέλετε νὰ καταπῆτε καὶ τὸ ἀπὸ 9 ψωροδραχμαῖς φυλλάδιο τῆς φτωχῆς; Τῆ κατάρρα της νάχεταί, θευήλαται.

Ἡ κυρία μαρτὰμ πάει στὸ θέατρο νὰ γανορίσῃ τὰ παιδιὰ της καὶ νὰ δώσῃ καὶ λίγο πλειρίτη.

Πρὸς τοὺς ἐντίμους ἀνταποκριταῖς μου Πατρῶν, Σμύρνης, καὶ Χαλκίδος. Ἐλαβα τὰ χρήματα καὶ σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀκριβῆ ἀκριβείᾳ σας.

Ἔπος τραγουδίστρας τοῦ καγὲ σατάν.

Κυρία, αὐτὸς ὁ νέος κισὸς ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ κἀν τῆς λιγναῖς παχαῖς.